

Sentencja

- 1) Artykuł 26 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, zmienionej rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1251/2011 z dnia 30 listopada 2011 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu jednostki administracji regionalnej państwa członkowskiego, takiemu jak to będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które nakazuje oferentom i ich podwykonawcom przedstawienie przy składaniu oferty pisemnego zobowiązania do zapłaty pracownikom zatrudnionym przy realizacji usług będących przedmiotem danego zamówienia publicznego minimalnego wynagrodzenia określonego przez wspomniane uregulowanie.
- 2) Artykuł 26 dyrektywy 2004/18, zmienionej rozporządzeniem nr 1251/2011, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu jednostki administracji regionalnej państwa członkowskiego, takiemu jak to będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które wymaga wykluczenia z udziału w przetargu publicznym oferentów i ich podwykonawców, którzy odmówią przedstawienia przy składaniu oferty pisemnego zobowiązania do zapłaty pracownikom zatrudnionym przy realizacji usług będących przedmiotem danego zamówienia publicznego minimalnego wynagrodzenia określonego przez wspomniane uregulowanie.

(¹) Dz.U. C 175 z 10.6.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 listopada 2015 r. – Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-121/14) (¹)

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (UE) nr 1316/2013 ustanawiające instrument „Łącząc Europę” — Projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania, które dotyczą terytorium jednego państwa członkowskiego — Zgoda tego państwa — Przedłużenie kolejowego korytarza towarowego — Podstawa prawna — Artykuł 171 TFUE i art. 172 akapit drugi TFUE]

(2016/C 016/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: M. Holt i L. Christie, pełnomocnicy, wspierani przez D.J. Rhee, barrister)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Troupiotis i M. Sammut, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: Z. Kupčová i E. Chatziioakeimidou, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Samnadda i J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywa koszty własne oraz koszty poniesione przez Parlament Europejski i Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 135 z 5.5.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 listopada 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hovioikeus – Finlandia) – Valev Visnapuu/ Kihlakunnansyyttäjä (Helsinki), Suomen valtio – Tullihallitus

(Sprawa C-198/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 34 TFUE i 110 TFUE — Dyrektywa 94/62/WE — Artykuł 1 ust. 1, art. 7 i 15 — Sprzedaż wysyłkowa i transport napojów alkoholowych z innego państwa członkowskiego — Podatek akcyzowy od niektórych opakowań napojów — Zwolnienie w wypadku włączenia opakowań do systemu kaucji i zwrotu — Artykuły 34 TFUE, 36 TFUE i 37 TFUE — Wymóg zezwolenia na sprzedaż detaliczną napojów alkoholowych — Monopol na sprzedaż detaliczną napojów alkoholowych — Uzasadnienie — Ochrona zdrowia)

(2016/C 016/08)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin hovioikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Valev Visnapuu

Strony pozwane: Kihlakunnansyyttäjä (Helsinki), Suomen valtio – Tullihallitus

Sentencja

- 1) Artykuł 110 TFUE, jak również art. 1 ust. 1, art. 7 i 15 dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom państwa członkowskiego, takim jak będące przedmiotem postępowania głównego, które ustanawiają podatek akcyzowy od niektórych opakowań napojów, ale przewidują zwolnienie w wypadku włączenia tych opakowań do operacyjnego systemu zwrotu.
- 2) Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom państwa członkowskiego, takim jak będące przedmiotem postępowania głównego, na których podstawie sprzedawca mający siedzibę w innym państwie członkowskim jest objęty wymogiem uzyskania zezwolenia na sprzedaż detaliczną przy przywozie napojów alkoholowych w celu ich sprzedaży detalicznej konsumentom zamieszkałym w pierwszym państwie członkowskim, jeżeli ten sprzedawca zapewnia transport owych napojów lub powierza go osobie trzeciej, o ile przepisy te są właściwe do zagwarantowania realizacji zamierzonego celu, w niniejszym wypadku ochrony zdrowia i porządku publicznego, cel ten nie może zostać skutecznie osiągnięty na przynajmniej równoważnym poziomie za pomocą mniej restrykcyjnych środków, a przepisy te nie stanowią środka arbitralnej dyskryminacji ani ukrytych ograniczeń w handlu między państwami członkowskimi, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 202 z 30.6.2014.